

tale med et Par Ord. Det var altsaa dem, som skulde bruges ved Kjøbenhavns Sødefension. Her i Lovforslagets Bemærkninger staar først nævnt „Drogden“. Det er en ganske lille Stude, om jeg saa maa sige. Den blev købt i 1870, og den blev, som der staar i Ministeriets Bemærkninger, allerede i 1880 sat hen som noget, man egentlig ikke kunde regne med. Den staar omtalt i Rigsdagsstibenden for 1880 som værende et meget ubetydeligt Stykke, og det er den faktisk ogsaa. Hvorvidt den er parat til at kunne udrustes, ved jeg ikke, den staar heller ikke noget Sted paa nogen Label over Udrustningen. Med Hensyn til „Falsler“, „Dresund“, „Møen“, „Storebælt“ og „Lillebælt“ vil jeg sige, at de ganske vist kunne være meget nødvendige, men de løbe kun 6, høist 9 Knob. De have ganske vist panserbrydende Skjts, men jeg skal dog gøre opmærksom paa, at det er Jorladefanoner. Baade de to større Skibe, som skulle anvendes til Kjøbenhavns Sødefension og disse ere bevæbnede med Jorladefanoner. Sødefensionen skulde altsaa i alt kunne sætte 11 Jorladefanoner paa Venene. Jeg skal, for at lægge Tryk paa dette, give Tinget den Oplysning med Hensyn til Jorladefanoner, at det at have Jorladefanoner er at staa paa et temmelig antikveret Standpunkt. Det er et Baaben, som nærmest kan sammenlignes med de gamle Plasterrifler, naar disse skulde optræde mod nymodens hurtigfyhdende Repetgeværer. Det vil sige, at en Jorladefanon vil høist regnet kunne gøre 1 Skud i omtrent 6 Minutter, hvorimod de Hæcer, som vi ville faa med at bestille efter Nutidens Armering, ganske utvivlsomt ville kunne afgive 6 Skud i 1 Minut. Det er altsaa en temmelig betydelig Difference. De 11 Jorladefanoner, som skulde stilles til Disposition for Sødefensionen, kan jeg egentlig ikke se, ere nogen stærk Støtte for Kjøbenhavns Forsvar fra Søstiden. De sidste af de 8 mindre Skibe med panserbrydende Skjts er „Grønsund“ og „Guldborgsund“. Der staar, at de have lettere Artilleri i Stedet for panserbrydende Skjts, og det er ganske vist ogsaa et meget let Artilleri, de have, saa jeg tror ikke, at de egne sig i mindste Maade til at deltage i noget omhelst Forsvar. Dernæst skal jeg anføre, at der blandt Krigsmateriellet endnu er 30 meget hurtige Torpedobaade. Af dem have vi 11 opført i Lovforslaget, idet der senere gøres opmærksom paa, at der er en for mange. Jeg tør maasse tænke mig Muligheden af, at man havde ladet den ene, der er for mange, gaa over til 2den Klasse. Jeg tror nemlig, at f. Eks. den gamle „Sværdstj“ er temmelig daarlig i enhver Retning, det vil sige efter Nutidens

Jordringer. Det er meget almindelig bekendt i Marinen, og hvis den var gaaet over i 2den Klasse lige som tidligere 1ste Klassen Baade, som havde mindre gode Egenskaber, ere gaaede over, vilde man ikke have mere end de 10, som der skulde være efter Loven. Vi have dernæst 12 Torpedobaade af 2den Klasse og 8 Patrouillebaade. For Torpedobaadernes Vedkommende er det et Materiel, der kan bruges som Krigsmateriel, men for Patrouillebaadernes Vedkommende er det vist et meget tvivlsomt Materiel til Krigsbrug, saasom de ere armerede ikke med automatisk Torpedoer, men med Stangtorpedoer, hvad jeg tror er et noget forældet Standpunkt at staa paa, samtidig med at Baadene dog ere temmelig ny. Af de mindre Skibe staar der endnu tilbage at omtale de 10 mindre Korvetter, Skonnerter og Kanonbaade, armerede med lettere Skjts. Jeg skal af dem nævne „Dagmar“, som jo skal under Reparation, men som er et meget gammelt Træskib med Sejlsrejsning. Det er ikke et Skib, som egner sig til Krigsbrug, og jeg tror heller ikke, at „Abjalon“ kan regnes med. „Esbern Snare“ og „Diana“ ere Dvelfesskibe. „Inggolf“ er jærlig udrustet enten til videnskabelige Formaal eller til at være Stationsskib. „Ornen“ er jo et Skolestib, og „Hjelperen“ som her staar opført under Nr. 8, er en Minebaad, som er armeret med to Revolverkanoner. Jeg kan indrømme, at det er et meget let Skjts. Tilbage i denne Afdeling er der da „Hella“, „Gejser“ og „Hejmdal“, de tre sidste Krydsjere, som ere byggede herhjemme, og det er jo egentlig kun med disse Baade og saa Torpedobaadene, at Marinen har faaet sit Materiel fornyet i den lange provisoriske Periode, som vi have haft. Det er ganske vist, saavidt jeg mindes blevet sagt af min ærede Formand her i Tinget (Bahnson), at vi eiede 11 Kampskibe. Jeg tror i Dag at have gjort Rede for, at vi ere langt under dette Tal. Ligeledes har min ærede Formand udtalt, at vi havde for meget Materiel; jeg tror ikke, at man kan faa Indtryk af, at det er for meget, naar man vil tage Hensyn til det Brug, vi skulle have af det. I den provisoriske Arrække er der faktisk kun bevilget et Skib, det nuværende „Skjold“, som altsaa blev bevilget i

Rettelser.

Sp. 1728, L. 18 f. n.: „4,860“, læs: „24,860“.

— — L. 17 f. n.: „46,500“, læs: „cirka 46,500“.